

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **A. S. M E.,**
státní příslušnost Libyjský stát
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 7. 2021 č. j. CPR-18199-3/ČJ-2021-930310-V238 (ve věci povinnosti opustit území) a č. j. CPR-18199-4/ČJ-2021-930310-V238 (ve věci povinnost zaplatit náklady řízení)

takto:

- I. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27. 7. 2021 č. j. CPR-18199-4/ČJ-2021-930310-V238 a č. j. CPR-18199-3/ČJ-2021-930310-V238 **se zrušují** a věci **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 29 051 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Farida Alizeye, advokáta se sídlem v Ostravě, Stodolní 7.

Odůvodnění:

1. Žalobce je občanem Libye a ke dni 8. 6. 2021 pobýval na území České republiky, kde se léčil v Lázních Darkov. Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2021 uložil příslušný odbor cizinecké policie žalobci s odkazem na § 50a odst. 1 písm. c) zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) povinnost opustit území České republiky a stanovil mu k tomu dobu nejpozději do 60 dnů od doručení rozhodnutí. Důvodem pro uložení povinnosti opustit území České republiky žalobci bylo zjištění, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně a je veden v evidenci nežádoucích osob. Současně správní orgán prvního stupně uložil žalobci samostatným rozhodnutím z téhož dne povinnost zaplatit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 zákona číslo 500/2004 Sb. (dále též „správní řád“). Proti oběma rozhodnutím podal žalobce odvolání, o kterých rozhodl žalovaný napadenými rozhodnutími ze dne 27. 7. 2021 tak, že odvolání žalobce zamítl a obě prvostupňová rozhodnutí potvrdil.
2. Proti oběma napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 7. 2021 podal žalobce (prostřednictvím zástupce) včasnou žalobu, ve které navrhoval jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a projednání. Z obsahu žaloby se podávají dva základní žalobní body. Žalobce jednak brojí proti tomu, že se správní orgány dostatečně nezabývaly jeho zdravotním stavem, čímž podle jeho názoru nepřiměřeně zasáhly do jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti žalobce vytýká žalovanému především, že naprosto bagatelizuje jeho zdravotní stav a překračuje své kompetence, když rozporuje odborné doporučení ošetřujícího lékaře. Žalovaný podle žalobce dostatečně nehodnotil rozhodný skutkový stav, zejména pokud jde o nemožnost jeho vycestování pro přetrvávající zdravotní komplikace, které nelze přehlížet pouhým tvrzením o nekonkrétním doporučení lékaře. Požadavek přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců je třeba hodnotit také s ohledem na rodinné vazby žalobce na bratra na území České republiky. Druhým žalobním bodem je pak nesouhlas žalobce se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s jeho námitkami proti zařazení do evidence nežádoucích osob. Žalovanému vytýká, že neuvedl ve svém rozhodnutí dostatečně určité informace o tom, jak se vypořádal s jeho návrhy a námitkami ohledně nemožnosti jeho evidence jako nežádoucí osoby, kdy pro takový zápis neexistují žádné zákonné důvody. Žalovaný podle žalobce v napadených rozhodnutích účelově poukazuje na závaznost zákonných norem, podle kterých není povinen zkoumat důvody zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob, což však považuje žalobce za zcela nedostatečné, neboť právě pouze oprávněný zápis do evidence by naplňoval podmínky pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Jedná se tedy o předběžnou otázku, bez které nelze v meritu věci spravedlivě rozhodnout a pokud správní

orgány obou stupňů skutečně toto posouzení důsledně neprovedly s tvrzením, že vychází ze závazného zápisu v evidenci bez dalšího, jedná se o zásadní porušení práv žalobce. Žalobce v žalobě zdůraznil, že je třeba vyhodnotit v intencích zásady proporcionality, zda důležitý zájem účastníka řízení nepřevyšuje veřejný zájem České republiky na ochraně před protiprávním jednáním. Ve vztahu k rozhodnutí ohledně uložení povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč žalobce namítl, že v žádném případě neporušil žádnou svou povinnost, která by naplňovala zákonem stanovené znaky osoby nežádoucí, proto rozhodnutí o uložení povinnosti k zaplacení nákladů řízení považuje za nezákonné, neboť vznik těchto nákladů nezavinil v důsledku svého protiprávního jednání. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí o uložení povinnosti nahradit náklady řízení je vydáváno na základě správního uvážení a nelze se ztotožnit se závěry žalovaného, že prvostupňový správní orgán neměl na výběr.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a setrval na závěrech uvedených v napadených rozhodnutích. Žalovaný zdůraznil, že se podrobně zabýval celkovou situací žalobce (i jeho bratra), hodnotil jeho zdravotní stav, současný pobytový status, jeho vazby k území České republiky, domovskému státu, či přechodnému pobytu na Maltě. Zohlednil náročnost této situace, přesto dospěl k závěru, že vydání napadeného rozhodnutí nebude nepřiměřeným opatřením. Také rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení je podle žalovaného v souladu se zákonnými normami s tím, že žalobce nesplňoval podmínky vstupu na území České republiky. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, včetně předcházejících prvostupňových rozhodnutí.
4. Krajský soud přezkoumal při ústním jednání napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Ze správního spisu krajský soud ověřil průběh správního řízení před správními orgány tak, jak se podává z obsahu napadených rozhodnutí. Za podstatné považuje krajský soud, že v rámci pobytové kontroly v Lázních Darkov, a. s. bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob. Z listin založených ve správním spise krajský soud dále zjistil, že podle lékařské zprávy ze dne 8. 6. 2021 ošetřující lékař doporučil prodloužit délku pobytu žalobce v Lázních Darkov o 6 až 12 měsíců, aby mohlo dojít k lepším výsledkům. Dále dodal, že pro klienta (žalobce) není vhodné, aby byl delší dobu bez fyzioterapie a že z lékařského hlediska momentálně není možné cestování pacienta. Ve věci byla vydána správní rozhodnutí, jak shora uvedeno. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako neoprávněný pobyt na území České republiky, naplňující podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 50a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. K námitkám žalobce žalovaný mimo jiné uvedl, že předmětem řízení je neoprávněnost pobytu a nikoli otázka zákonnosti či důvodnosti jeho zapsání do evidence nežádoucích osob. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 As 5 /2011 - 72, podle kterého je třeba ve správním řízení respektovat zákonné vymezení pravomoci a působnosti jednotlivých správních orgánů (čl. 79 odst. 1 Ústavy) a je nepřipustné, aby správní orgán, který k tomu není povolán, změnil

rozhodnutí orgánu příslušného, případně si o určité otázce učinil úvahu sám, když je zde rozhodnutí, z něhož je s ohledem na § 57 odst. 3 správního řádu povinen vycházet. Podle žalovaného tak nebyl správní orgán prvního stupně oprávněn zabývat se otázkou zákonnosti a důvodnosti evidování žalobce v evidenci nežádoucích osob a z rozhodnutí příslušného orgánu o jeho zařazení do této evidence je třeba vycházet, a trvání důvodů proto nelze v rámci tohoto řízení jakkoliv hodnotit, a to ani z důvodů uváděných účastníkem řízení (že se nedopustil žádného protiprávního jednání a není osobou, která by měla ohrozit bezpečnost státu). Žalovaný dále odkázal na § 154 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie cizinci jeho zařazení do evidence nežádoucích osob nesděluje, neboť se nejedná o řízení ve smyslu správního řádu. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dále připustil, že i v případě vydávání rozhodnutí o povinnosti opustit území je povinen se vypořádat s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle žalovaného si však správní orgán prvního stupně opatřil dostatek podkladů pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území. K odkazu žalobce na probíhající léčbu žalovaný uvedl, že nezpochybňuje vážný zdravotní stav žalobce, který v současné době podstupuje léčbu na území České republiky, ale má za to, že pokud byl žalobce schopen přicestovat na území České republiky (25. 4. 2021) a zahájit léčbu, navíc léčbu úspěšnou, což vyplývá z doložené lékařské zprávy, ve vycestování z území České republiky mu současný, dle všeho navíc stabilizovaný, zdravotní stav nebrání. Žalovaný zdůraznil, že nepřehlíží ani žalobcem uváděné komplikace v podobě infekčního dekubitu a otevřených ran na zadní části těla, což dle jeho názoru neznamená ve svém důsledku přímé ohrožení na jeho životě. Zdravotní stav účastníka řízení je dlouhodobě jistě vážný, tj. i před jeho vstupem na území České republiky, a to od úrazu způsobeného dopravní nehodou v roce 2011. Není-li nyní účastníku řízení ošetřujícím lékařem doporučeno cestovat, není podle žalovaného z uvedeného doporučení zřejmé z jakého důvodu tomu tak je a pouze obecné doporučení neshledal žalovaný za překážku ve vycestování z území České republiky. Z předložené zprávy totiž podle žalovaného nevyplývá, že zdravotní stav žalobce se během pobytu změnil výrazně k horšímu, než v jakém na území v dubnu letošního roku přicestoval. Ve druhém rozhodnutí žalovaný aproboval postup správního orgánu prvního stupně ohledně uložení povinnosti zaplatit náklady řízení ve výši 1 000 Kč s tím, že správním orgánem prvního stupně bylo řádným způsobem zjištěno protiprávní jednání žalobce spočívající v neoprávněném pobytu na území České republiky, a to nejméně 8. 6. 2021 z důvodu zařazení jeho osoby do evidence nežádoucích osob ve smyslu § 154 zákona o pobytu cizinců.

6. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterými byla žalobci (ve spojení s prvostupňovými rozhodnutími ze dne 8. 6. 2021) uložena povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a dále uložena povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
7. Podle § 50a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*

8. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
9. Jak již bylo uvedeno výše, tak žalobní argumentace se opírá o dva nosné žalobní body, ve kterých žalobce vytýká žalovanému, že se jednak i) nezabýval důvody pro jeho zařazení a vedení v evidenci nežádoucích osob a dále ii) nedostatečně posoudil přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, zejména pokud jde o jeho zdravotní stav.
10. Pokud jde o námitky žalobce proti jeho zařazení do evidence nežádoucích osob, tak s těmi se žalovaný vypořádal v zásadě správně. O zařazení a vyřazení z evidence nežádoucích osob sice rozhoduje také Ředitelství služby cizinecké policie [viz § 163 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců], ovšem v samostatném řízení (resp. spíše procesním postupu, který nemá povahu správního řízení v užším smyslu podle části druhé správního řádu) a nikoliv v rámci (průběhu) jiných řízení v pobytových věcech (i kdyby v nich bylo věcně příslušné), ve kterých jsou naopak správní orgány povinny vycházet z toho, že příslušný cizinec byl označen za nežádoucí osobu a zařazen do této evidence. V tomto směru tak bylo podstatné, že správní orgán prvního stupně lustrací v evidenci CIS učinil skutkové zjištění, že žalobce je v takové evidenci nežádoucích osob veden. Ostatně žalobce proti existenci záznamu ani konkrétně nebrojil, pouze namítal, že pro zápis neexistují zákonné důvody. Krajský soud dodává, že je mu znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2020 č. j. 2 Azs 391/2019 - 43, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud jakýkoli správní orgán získá poznatky ve smyslu § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jež zpochybňují důvody zařazení jednotlivce do evidence nežádoucích osob, je povinen neprodleně učinit veškeré potřebné kroky směřující k uvedení evidence do souladu se skutečností s tím, že pokud tento orgán není sám oprávněn provádět změny údajů zanesených v této evidenci, je povinen dát policii podnět k tomu, aby takovou změnu mohla co možná nejdříve provést. V takovém případě by správní orgán měl (je-li to možné) vyčkat buď uvedení evidence do souladu se skutečností, anebo případného sdělení policie, že ke změnám v evidenci na podnět daného orgánu není důvod. Do doby, než policie podnět vyřídí, nemá orgán pokud možno činit nevratné kroky. V daném případě však žalobce neuvedl nic konkrétního, co by zpochybňovalo jeho zařazení do evidence nežádoucích osob (vedení v této evidenci) a nebyl tak důvod, aby správní orgány postupovaly shora uvedeným způsobem. Krajský soud v této souvislosti zdůrazňuje, že aby byl správní orgán v řízení o uložení povinnosti opustit území povinen dát podnět k přezkoumání vedení účastníka v evidenci nežádoucích osob, muselo by se jednat o konkrétní skutečnosti zpochybňující relevantně samotný důvod takového zápisu (např. že rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo podkladem pro zápis do evidence nežádoucích osob, bylo následně zrušeno) a nestačí pouhé námitky účastníka, že se nedopustil žádného protiprávního jednání a není osobou, která by měla ohrozit bezpečnost státu atd. To však nic nemění na tom, že žalobce má zachovány možnosti uplatňovat své

námítky proti zařazení a vedení v evidenci nežádoucích osob v samostatném řízení. K aktuálním možnostem obrany osoby, která se domnívá, že je neoprávněně vedena v evidenci nežádoucích osob, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2020, čj. 7 Azs 391/2019 - 43 (dostupném na www.nssoud.cz), ve kterém (bod 29) formuloval následující závěry: *Stěžovateli nynější rozhodnutí neupírá soudní ochranu a právo na přístup k soudu. V souladu s § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů je totiž oprávněn u žalované podat žádost o provedení výmazu osobních údajů vztahujících se k jeho osobě pro tvrzené porušení § 154 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Právě v tomto řízení bude žalovaná rozhodovat o právech a povinnostech stěžovatele. Žalovaná bude mít povinnost vyřídit podanou žádost bez zbytečného odkladu, nejdéle však do 60 dnů ode dne jejího podání. O výsledku vyřízení žádosti stěžovatele písemně informuje, přičemž zároveň uvede možnosti, jakými se stěžovatel může dále domáhat ochrany svých práv. V případě nevyhovění žádosti uvede rovněž důvody tohoto postupu (srov. § 30 zákona o zpracování osobních údajů). Proti případnému negativnímu rozhodnutí žalované se bude moci stěžovatel bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, eventuálně v případě nečinnosti žalované žalobou nečinnosti.* “ Námítky žalobce týkající se jeho zařazení a vedení v evidenci nežádoucích osob a postupu žalovaného při jejich vypořádání, proto důvodné nejsou.

11. Oproti tomu shledal krajský soud důvodné námítky žalobce proti způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Předně je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně konstatoval, že i v případě rozhodování o povinnosti cizince opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí podle § 174a téhož zákona (srov. např. rozsudek ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017 - 29 nebo č. j. 8 Azs 290/2018 - 27, č. 3852/2019 Sb. NSS nebo z novějších rozsudek č. j. 1 Azs 43/2021 - 32, ze dne 22. 4. 2021). Jak se přitom podává z § 174a zákona o pobytu cizinců, tak při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední také zdravotní stav cizince. Žalobce právě na svůj špatný zdravotní stav v řízení poukazoval a součástí správního spisu je dokonce lékařská zpráva ze dne 8. 6. 2021, ve které se výslovně uvádí, že „z lékařského hlediska momentálně není možné cestování pacienta“. Se způsobem, jakým se žalovaný s informacemi vyplývajícími z této zprávy vypořádal, nelze souhlasit. Jakkoliv se může jevit logickou úvaha žalovaného, podle které pokud byl žalobce schopen přicestovat na území České republiky a zahájit zde (úspěšnou) léčbu, nebrání mu zdravotní stav ve vycestování z území České republiky, tak v posuzované věci bez dalšího neobstojí, a to s ohledem na poměrně kategorický závěr lékaře o nemožnosti vycestování. Nelze akceptovat postup žalovaného, který za této situace sám uzavřel, že přes obsah lékařské zprávy neshledal překážku ve vycestování za natolik zásadní, aby vycestování žalobce nebylo možné. Žalovaný nemá příslušné odborné znalosti z oboru zdravotnictví, a pokud považoval lékařskou zprávu ze dne 8. 6. 2021 (ohledně závěru o nemožnosti vycestování žalobce) za nekonkrétní a neúplnou, měl pokračovat v dokazování ohledně zdravotního stavu žalobce, neboť podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu platí, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Této povinnosti žalovaný nedostál a nezjistil dostatečně skutkový stav ohledně otázky, zda zdravotní stav brání žalobci ve vycestování. Podle přesvědčení krajského soudu se přitom jedná o klíčovou otázku pro účely řádného posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého

života žalobce. Žalobní námitky považuje krajský soud v tomto směru za důvodné a kasační důvod podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je naplněn.

12. Důvody pro zrušení rozhodnutí ve věci samé se pak prosadí také jako důvody pro zrušení rozhodnutí o povinnosti žalobce nahradit náklady řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu. Není-li dosud postaveno najisto, zda je žalobce povinen nuceně opustit území České republiky, je předčasné mu v souvislosti s řízením o uložení této povinnosti ukládat povinnost nahradit jeho náklady.
13. Z výše uvedených důvodů krajský soud obě napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 téhož zákona věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V další fázi řízení je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem krajského soudu.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a v návaznosti na procesní výsledek sporu přiznal procesně úspěšnému žalobci vůči žalovanému právo na plnou náhradu nákladů řízení. Konkrétně soud přiznal žalobci právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 6 000 Kč, odměny advokáta podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) za 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast u ústního jednání dne 22. 11. 2021 a u vyhlášení rozsudku dne 29. 11. 2021 za poloviční sazbu) po 5 100 Kč podle § 12 odst. 3 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 advokátního tarifu (celkem 17 850 Kč), a dále náhradu hotových výdajů v paušální výši 1 200 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu s tím, že náklady právního zastoupení ve výši 19 050 Kč jsou zvýšeny o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 4 001 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny), kterou je advokát povinen odvést podle zvláštního právního předpisu. Výše uvedené náklady řízení v celkové výši 29 051 Kč soud shledal jako účelně vynaložené a uložil žalovanému povinnost nahradit je žalobci k rukám jeho zástupce podle přiměřeného (§ 64 s. ř. s.) použití § 149 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o. s. ř.). Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a § 168 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 29. listopadu 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce

[Zadejte text.]

Shodu s prvopisem potvrzuje